

Václav Čtvrtek
ZUZANKA
a pan Želato

Ilustrovala Eva Sýkorová Pekárková

Albatros

Zuzanka a pan Želato

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Václav Čtvrtek
Zuzanka a pan Želato – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Václav Čtvrtek
ZUZANKA
a pan Želato

Václav Čtvrtek
ZUZANKA
a pan Želato

Ilustrovala Eva Sýkorová-Pekárková

Albatros

Jak pan Hromada málem střelil věšák

V lese se procházel jelen Tobiáš. Chodil od studánky k studánce a ptal se:

„Dovolíte?“

„Ale prosím,“ řekla studánka.

A tak se Tobiáš napil a šel dál na paseku. Na pasece rostla zelená tráva. Tobiáš se jí poklonil, tráva se taky poklonila, a Tobiáš povídá:

„Dovolíte?“

„Ale prosím,“ šeptla tráva a jelen Tobiáš si utrhł pár klásků.

Tak chodil jelen Tobiáš od studánky k studánce a od paseky k pasece. Anebo to střídal.

Jenže za lesem byl dům. Bydlel v něm pan Hromada, byl tlustý, měl myslivecké šaty a zelený klobouk a pušku. Pan Hromada přes léto ležel v pokoji na kanapi a pil pivo. Myslivecké šaty přes léto visely ve skříni a odháněly jedním rukávem moly. Zelenému klobouku bylo horko a ovíval se tetřevím pérem. Puška stála opřená v koutě, měla dvě černé kulaté oči docela blizoučko u sebe, dívala se na jedno místo na stropě a celé léto si myslela: Kdybych vystřelila, to by byla rána.

Když léto přešlo, zvedl se pan Hromada z kanape a poručil krejčímu, aby mu povolil mysliveckou kazajku a myslivecké kalhoty. Oblékl se do toho a na hlavu si dal myslivecký klobouk.

A ještě pušku. Tu si hodil přes rameno.

A ještě patrony. Nasypal si jich plnou kapsu.

O tomhle se Tobiáš nic nedověděl. Jelen si hledí lesa a ne-
kouká lidem do oken.

Pan Hromada vykoukl z okna, rozhlídl se po zemi i po nebi
a povídá:

„Dnes je počasíčko. Zrovna na jeleny.“

Vyšel z domu a jde na ty jeleny. Jenže kdo jde do lesa, musí
kolem domu pana Kloudy. U domu je zahrada, o jabloň se tam
opírá žebřík a na něm stojí pan Klouda. Má zelenou zástěru
s velkou kapsou a na hlavě placatou čepici. Trhá červená jab-
líčka a dává je do kapsy u zástěry.

„Majoucta,“ povídá pan Hromada a smekne zelený mysliv-
vecký klobouk.

„Má taky,“ povídá na žebříčku pan Klouda, drcne palcem
do placaté čepice a hodí panu Hromadovi do klobouku jablko.

„Jdu na jeleny. Dnes je na ně počasí,“ skončil to pan Hroma-
da a těžce šlape dál k lesu.

Pan Klouda povylezl ještě o tři stupně výš na žebříku a za-
myslel se: Kdybych uměl dát jelenům znamení, tak bych jim

to znamení dal. Všichni jeleni by se poschovávali. Pan Hromada by dostal vztek. A já bych honem utíkal do kuchyně a pověsil bych na plot hrnec s malovaným jelenem. Až by se vzteklý pan Hromada vracel z lesa, nabil by pušku a zastřelil by hrnec s jelenem. A byl by pokoj. Jenže já neumím dát jelenům to znamení.

Pan Klouda si povzdychl, podrbal se na placaté čepici, slezl o tři přičle níž a trhal dál jablka do velké kapsy u zelené zástěry.

To už pan Hromada rázoval mezi stromy v lese. Do pušky si nabil dvě zlaté patrony, ale ony stejně byly jen z mosazi.